

Den blå Slipsen

Tyra var snäll! Tyst snäll.

Hon var Apotekarens fru. Det hade hon alltid varit. Apotekaren Bernhards fru.

Nu hade hon och Bernhard blivit i äldreålder och dagarna var utslätade sedan länge.

Tyra var en trind liten gumma med silvrigt yvigt hår med knut i nacken. Apotekare Bernhard var proper. De hade fostrat barn i sin rektangulära villa, med sin rektangulära gräsmatta men nu hade de flyttat till en lägenhet i en äldre fastighet, vid centrum, i den idylliska staden.

Apotekare Bernhard hade levt i måttets värd. I vägning, mätning och milligram. Alltid prydlig med rak rygg, alltid ren, välkammad hår och oklanderlig vit arbetsrock. Han hade lagt sitt liv i hälsa, hygien och sjukdomars händer.

På helgerna och kvällar, när han var ledig var han alltid ledig i vit skjorta och slippy men med glasögonen på näsan.

Tyra hade oklandrigt, haft blank diskbänk, blanka barnnästippar, skött blankt hem och doftande blanka kärl på spisen.

Tyra var bara snäll men i sitt innersta, var det bara en sak hon aldrig kunnat med och det var en björnfäll, som legat i alla år, i Bernhards arbetsrum, med gapande huvud och stirrande stora ögon. Hon var snäll. Hon sa aldrig något men hon gick runt fällen med känslor av avsmak och tittade för det mesta bort för att inte möta den döda blicken i det vämjeliga Björnhuvudet. Husdjur hade säkert fällen också tänkte Tyra och riste. Ibland sparka hon till den mellan en kraftig skosving rakt i huvudet så den guppa fram och åter. Men den sa aldrig något. Bara fortsatte och gapa och stirra.

Nu hade Bernhard tagit med Björnskinnet till det nya hemmet och där låg det i hallen framför hallspegeln.

Tyra förkovrade sig i sina förevigade sysslor men Bernhard han drällde runt i sin skjorta och slips, med magen hängande utanför bältet och oklandrigt strukna byxor med veck. Han svassade runt Tyra och malde och malde. Varje dag hade han en ny slips. Idag en blå som han hade haft problem med att knyta och så var den dagen ur led.

Snart var det jul och Tyra var snäll. Hon hade tvättstugan. Skönt tänkte hon. Där är det tyst. Tvättstugan hade dessutom en gammal stor mangel kvar, som hon manglade sina lakan i. Den var Tyra glad åt. Bernhard malde på om sin slips. Knuten är bra sa Tyra och låtsades rätta till den om hans hals.

Sedan gick hon ner i tvättstugan. Tyst och skönt. Hennes tankar blev hennes egna. Hon kunde se dem. Hon manglade på och njöt av nytvättad doft. Fina veckade lakan. Just när hon står där i egna ägda tankar och manglar kommer Bernhard ner i Tvättstugan. En plats han aldrig varit på och maler och tuggar på, om sin slips. Han står bredvid mangeln och upptäcker dessutom en fläck på slipsen sin. Han spottar och fräser och spottar och fräser, på slipsen. Gnuggar och gnor. Drar med naglarna på fläcken. Tyra manglar sista lakanet. Slipsen som dängts hit och dit och runt, fastnar plötsligt i mangeln och åker in i valsen. Bernhard sitter fast i

mangeln. Han sliter i slipsen samtidigt som han skriker till Tyra att stoppa mangeln. Tyra fortsätter hålla i det vikna lakanet och ser på det medan det långsamt åker in i den stora mangeln och dess tvåmetersvalsar. Slipsen åker längre in i valsen medan Bernhard sliter frenetiskt i den och börjar bli blå i ansiktet av den perfekta slipsknuten, samtidigt som han skriker igen till Tyra, att stoppa mangeln. Tyra sträcker lakanet och slår det lite, en gång till, hårdare med en klatsch. Bernhard åker med ett fasans skrik in i den stora mangeln. Sedan är det tyst.

När Tyra går till andra sidan mangeln för att ta ut lakanet, ligger även Bernhard där. Lika platt som slipsen. Hon tittar stilla, på en stilla och tyst Bernhard. Hon viker sedan noggrant lakanet, sedan viker hon noggrant Bernhard och lägger honom överst i tvättkorgen med slipsen på.

När hon kommer upp i lägenheten lägger hon in de nystrukna lakanen i linneskåpet. Vad gör jag av Bernhard, tänker hon stilla fundersamt. Hon lägger Bernhard under björnfällen och placerar Björnfällen framför ytterdörren istället.

Tyra återgår till sin snällhet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Berit Robin Lagerholm med Poeter.se id #22623 innehar upphovsrätten